

LIESE

AUTEUR

Auteur: H. van Pel
Email: hvanpel@gmail.com
Datum: maart 2019

INHOUDSOPGAVE

Auteur	2
Inhoudsopgave	3
Voorwoord.....	4
Hoofdstuk 1 - Een ongeplande date	5
Hoofdstuk 2 - De straten van Rotterdam	10
Hoofdstuk 3 - De maaltijd	15
Hoofdstuk 4 - Terug naar huis	26
Hoofdstuk 5 - Weer thuis	28

VOORWOORD

*"Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop.
Indien iemand naar Mijn stem hoort en de deur opent,
Ik zal bij hem binnenkomen en maaltijd met hem houden en hij met Mij."*

Wie kent ze nog, die ernstige woorden en waar stond dat ook alweer? De ouderen onder ons weten deze Bijbeltekst nog wel te plaatsen, maar voor de jongeren, de generatie van de toekomst, is het allemaal veel vager. Bijbellezen is niet hip. Het is niet van deze tijd. De moderne christelijke leiders houden er ook al niet zo van, om een zwart stoffig boek te bestuderen. Ze laten zich liever leiden door de Geest. Immers de letter doodt, maar de Geest maakt levend! De zaal applaudisseert bij deze uit verband getrokken Bijbelteksten die tot slogans geworden zijn.

De moderne apostelen en profeten van deze tijd voorspellen grootse dingen, maar wat de oude Bijbelse apostelen en profeten ons nog te zeggen hebben weten veel mensen niet meer.

"Supernatural" dingen doen, krachten, tekenen en wonderen. Wij zijn de goden die de wereld gaan verbeteren, bedweld door het perspectief van autoriteit, macht en positie. Wij moeten de mouwen opstropen, de wereld veroveren voor Gods koninkrijk. Niet later, maar nu! Kingdom Now, geleid door verse, hippe, trendy superprofeten en superapostelen.

"Name it and claim it!"
"I want it all and I want it now!"

De plechtige woorden die een oude apostel tweeduizend jaar geleden opschreef, maken geen indruk meer. Je kunt er ook weinig mee. Het is duidelijk dat ze niet letterlijk bedoeld kunnen zijn.

Maar stel nu eens dat Diegene die deze woorden uit het boek Openbaringen uitsprak het echt meende.

Stel dat die woorden uit hoofdstuk 3 vers 20 serieus en ook nog voor deze tijd bedoeld waren, zelfs voor jou persoonlijk.

Stel dat op een dag op jouw deur geklopt wordt.....

Te gek voor woorden natuurlijk, want dat gaat nooit gebeuren, maar stel nou dat op een avond.....deze avond..... er aangebeld wordt en dat Hij daar dan staat.....en zegt:

"Hallo....., Ik ben Jezus. Wil je vanavond met me uit eten?"

HOOFDSTUK 1 - EEN ONGEPLANDE DATE

Net toen Liese de douchekraan dichtdraaide klonk de bel. "Shit, shit, shit!", riep ze nijdig, "Veel te vroeg weer!" Ze verwachtte Mark wel, maar niet nu al om zes uur. Ze zouden samen op de fiets naar de Stadsbrasserie bij De Doelen gaan, lekker een biertje pakken en vervolgens door naar Annabel. Annabel is een kleinschalig poppodium vlakbij Centraal Station in Rotterdam. Hier zouden ze nog wat andere studenten ontmoeten, allemaal lid van NSR (Navigators Studentenvereniging Rotterdam) en ook allemaal lid van hun dispuut Simcha. Maar nu stond Mark dus veel te vroeg voor de deur en aangezien zij de enige aanwezige in het studentenhuis was, moest zij nu direct de deur openen.

Nog druipend van het water griste Liese haar badjas van de haak, sloeg hem om, stormde mopperend de trap af en rukte de voordeur open. Het was niet Mark die daar stond, maar een jonge man van een jaar of dertig die haar vriendelijk aankeek en zei:

"Hoi Liese, Ik ben Jezus. Wil je vanavond met me uit eten?"

Verbijsterd staarde Liese naar de persoon die voor haar stond. Donkere krullige haren, een zwarte baard, stevig jack, spijkerbroek en sneakers. Het regende behoorlijk en het water droop van zijn haar en zijn baard. Hij had heldere bruine ogen, een opvallende neus, een zachte uitstraling maar toch vol kracht. Zijn ogen keken haar vol verwachting aan en ze zag dat Hij benieuwd was naar wat ze zou zeggen.

Ik ben Jezus, ja ja, natuurlijk, het moet niet gekker worden, dacht Liese. Hoewel ze pas 21 jaar oud was had ze toch best al veel mensenkennis vond ze. Niet zozeer omdat ze psychologie studeerde aan Erasmus, maar vooral door de vele wonderlijke mensen die ze in het wilde studentenleven ontmoet had. Door schade en schande had ze geleerd dat je mensen kon tegenkomen die er zeer oprecht en integer uitzagen, maar ze bleken later een duistere kant te hebben. En andersom had ze ze natuurlijk ook meegemaakt. Langzaam had ze hier een zesde zintuig voor ontwikkeld, wat bij vrouwen vaak intuïtie wordt genoemd, terwijl mannen het graag over hun instinct hebben.

Het wonderlijke van dit bijzondere moment was dat alle alarmbellen in haar hoofd hadden moeten rinkelen. Je komt tenslotte niet vaak mensen tegen die zich voorstellen als Jezus. Niet in Rotterdam tenminste.

In Israël was het een regelmatig voorkomend verschijnsel waar bepaalde christenen gevoelig voor waren. Ze dachten dan plotseling dat ze Jozef of Maria waren, de twee getuigen uit Openbaringen, of zelfs Jezus zelf. In de ziekenhuizen van Jeruzalem wist men er wel raad mee, vooral nadat dr. Yair Bar El van het ziekenhuis Kfar Shaul grondig onderzoek naar het Jerusalem Syndrome had gedaan.

In Rotterdam had ze er echter nog nooit van gehoord. Toch stond hier iemand voor haar die rustig vertelde dat Hij Jezus was. Ze tastte nog één keer haar brein af om te ontdekken of er alarmsignalen waren en concludeerde toen dat het echt waar was: Hij was het werkelijk.

“Nee, vanavond kan echt niet”, hoorde Liese zichzelf zeggen en ze zag direct de teleurstelling in Zijn ogen. Ze aarzelde even en zei toen: “Natuurlijk, ja, ik ga me direct aankleden. Moet alleen nog even een afspraak afzeggen.”

Jezus knikte, waarna ze de deur dichtgooide en de trap oprende om zich aan te kleden. Halverwege de trap bleef ze echter stokstijf staan, draaide zich om en was met twee grote sprongen weer beneden. Ze rukte de deur open en gelukkig, ja, Hij stond er nog. “Sorry, sorry”, zei ze, “Komt U alstublieft naar binnen.”

“Dank je, wat aardig van je” zei Jezus vriendelijk. Liese liep de trap alweer op en merkte dat Jezus beneden op de deurmat bleef staan. “Komt U gerust even mee naar boven” zei ze, “ik moet me nog helemaal aankleden.”

Liese zag dat Jezus naar voren stapte en samen klommen ze de lange krakende trap van het oude Rotterdamse studentenhuis op. Ze liepen door het donkere smalle gangetje naar de woonkamer. Liese duwde de deur open en zocht op de tast naar de lichtknop. Het licht ging aan. Verbijsterd staarde Liese in de rommelige kamer om zich heen. Niemand had opgeruimd! “O nee, wat een bende”, kreunde ze. Schuw keek ze naar Jezus en toen weer naar de kamer. Tegen de muur stonden drie bierkratten, waarvan op vijf na alle flesjes leeg waren. Ernaast lagen vier lege wijnflessen, op tafel stonden zes wijnglazen met twee waar nog wijn in zat. Verder stonden er een aantal lege en één half vol bierflesje. Onder tafel lagen bierdoppen, een aantal lege chipszakken en er waren wat pinda’s en chips in het vloerkleed getrapt. “We hebben naar Feyenoord-Ajax gekeken”, zei ze verslagen. Ze durfde Hem niet aan te kijken. “Nou”, zei Jezus, “Jullie hebben vast een leuk feest gehad. Waarom doe je nu zo verlegen?”

“Ik dacht, ik wist niet, sorry....” stotterde Liese.

Had Hij niet een engel vooruit kunnen sturen om Zijn komst aan te kondigen, bedacht Liese. Gewoon zo’n ouderwetse vertrouwde hemelse boodschapper in stralend wit gewaad met lange zilveren vleugels, die haar op heldere toon zei: “Weest gegroet Liese, gij zeer beminde vrouw. Het is mij een genoegen u mede te mogen delen dat het de Heiland, de Here Jezus, de Messias, heeft behaagd morgenavond de maaltijd met u te delen. Er wordt van u verwacht dat u om 6 uur op de stoep gereed staat en dat u passende kledij draagt.”

Maar nee, niets van dat alles. Jezus stond zomaar onaangekondigd voor haar deur. Geen seconde tijd om de boel of zichzelf op orde te krijgen. Als ze het had geweten, dan had ze zeker die ochtend nog even snel ‘stille tijd’ kunnen doen. Even vlug een korte psalm lezen uit haar oude kerkbijbeltje en een gebedje voor wat zielige mensen. Ze had dan tijdens de maaltijd desgevraagd kunnen zeggen dat ze niet altijd Bijbel las of bad, maar toevallig deze dag wel. Nu had ze echter niets anders, dan een vrolijk, hectisch, licht onchristelijk leven en een smerige huiskamer te bieden.

“Weet je, Liese, wat het eerste wonder was wat Ik op aarde deed?” hoorde ze Hem zeggen.

Liese dacht even na en zei toen voorzichtig: "De bruiloft van Kana misschien.....?"

"Juist", antwoordde Jezus, "Ik veranderde water in wijn, omdat er niet genoeg was. De voorraad wijn op dat feest heb ik toen aangevuld met een hoeveelheid die genoeg was om 600 flessen te vullen. Ik zal je zeggen dat je daar een aardig feest van kunt vieren. De afgelopen eeuwen hebben christenen er enorm moeite mee gehad, dat nu juist dit Mijn eerste wonder was. Ik weet dat sommigen liever hadden gezien dat Ik water in azijn veranderd had."

Liese keek Hem verbaasd aan en begon toen een beetje te lachen. "OK dan maar", zei ze, "goed, ik ga me maar aankleden." Ze liep echter eerst de keuken in, haalde een schone handdoek uit de keukenkast en gaf Hem die. "Hiermee kunt U zich een beetje afdrogen", zei ze.

"Wat lief van je", zei Jezus, die haar dankbaar aankeek.

Liese liep de kamer uit en trok de badkamerdeur achter zich dicht, veegde een stuk van de beslagen spiegel schoon en staarde naar de vrouw die haar vanuit de spiegel aankeek. "Waarom jij?", vroeg ze zachtjes aan haar spiegelbeeld. "Wat heb je Hem te bieden?", fluisterde ze tegen het natte blonde meisje zonder make-up. "Je gaat nauwelijks nog naar de kerk", vervolgde ze haar betoog "en als je eens een keertje gaat zoek je vooral gezelligheid bij je vrienden." "Je hebt je nog niet eens laten dopen" ging ze verder, "Je leest niet in je Bijbel, want het boeit je niet, je vindt het een saai boek." De beschuldigingen aan haar spiegelbeeld hielden niet op en kwamen steeds sneller. "Hoe vaak bid je nog?", vroeg ze en nu gaf het spiegelbeeld rustig en gelaten antwoord: "Nou eigenlijk heel weinig.

Soms, als ik tot mijn nek in de shit zit, als ik het even niet zie zitten, als ik een tentamen moet doen en merk dat ik te weinig gestudeerd heb, alleen de laatste weken bad ik best vaak toen ik ontdekte dat Arjen mij verraden en gedumpte had." De tranen schoten in haar ogen toen ze weer aan Arjen dacht. Arjen, die rotzak, op wie ze nog steeds verliefd was. Maar ze was aan de kant gezet, omdat hij zich door een domme snol, een akelige meid zonder enig principe had laten verleiden.

"Maar waarom heeft Hij nou juist jou uitgekozen om uit eten te gaan?", bevroeg ze haar spiegelbeeld. Als Hij werkelijk Jezus was, dan zou Hij toch moeten weten wie en hoe zij was? Liese bedacht dat ze misschien gewoon maar tegen Jezus moest zeggen dat Hij zich vergist had en beter met een echte, vurige, heilige, toegewijde christen uit eten kon gaan. Zo iemand als Els, die netjes belijdenis in haar kerk had gedaan en trouw iedere dag om zes uur opstond om stille tijd te houden. Een half uur lang Bijbellezen en bidden. Van Els wist je absoluut zeker dat ze nog maagd was, zonder dat je dat ooit gevraagd had. Els, die ijverig meedeed met evangelisatie acties en trouw naar de Bijbelstudies kwam. Of anders waren Bert en Luuk ook goede kandidaten. Fanatieke toegewijde Navigators! Een voorbeeld voor hun studentenvereniging. Konden allebei heel goed

Bijbelstudieavonden voor hun dispuut leiden. Alleen jammer dat ze elkaar soms in de haren vlogen. Zo hadden ze pas nog fel gediscussieerd over tongentaal. Luuk zei dat tongentaal een van de mooiste gaven van de Geest was, waarop Bert hem vroeg wat het Griekse woord voor tongentaal

in de grondtekst was. Dat wist Luuk niet, waarop Bert hem zei dat er helemaal geen Grieks woord voor bestond. Vrij simpel natuurlijk, want de Grieken kenden geen tongentaal, dus hadden ze er ook geen woord voor. "En wat gebeurde er dan tijdens Pinksteren?", vroeg Luuk nijdig. "Nou, een doodgewoon wonder", antwoordde Bert luchtig, "Er staat in de Bijbel dat iedereen hen, de discipelen dus, hoorde spreken in zijn eigen taal. De discipelen spraken dus verschillende bestaande talen, hoewel ze die nooit geleerd hadden. Dat is dus iets heel anders dan dat gebrabbel van jou waar niemand een touw aan vast kan knopen."

Liese had alles met grote belangstelling gevolgd, zonder aan de discussie deel te nemen. Ze had de strijdende NSR-broeders ijverig voorzien van koffie, koek, chips en daarna veel bier en wijn. Toen ze aan het eind van de avond stevig aangeschoten de deur uitgingen zei Liese dat het nu helemaal op Pinksteren leek. Vervolgens kregen ze allemaal de slappe lach.

Later waren de charismatisch-reformatorische kemphanen elkaar weer in de haren gevlogen, toen Bert lurkend aan een kop koffie blij vertelde dat zondag zijn neefje gedoopt zou worden. "En hoe is je neefje tot die keuze gekomen?", vroeg Luuk luchtig. "Niet mijn neefje, maar zijn ouders hebben daarvoor gekozen", zei Bert, onmiddellijk geïrriteerd. "Aha, een soort executie zonder slachtoffer dus", constateerde Luuk toen, "Niet het afleggen en begraven van de oude mens en opstaan in nieuwheid des levens, geen getuigenis van een goed geweten van de dopeling, zoals de Bijbel duidelijk zegt." En weer moest Liese koffie, koeken, bier en chips aanslepen om de motoren van de strijdende partijen draaiende te houden. "Maar zij zijn tenminste vurige toegewijde gelovigen", sprak zij ernstig tegen haar spiegelbeeld. Ze zuchtte diep en realiseerde zich dat het niet netjes was als ze zich nu niet heel erg snel gereed maakte. Vliegensvlug maakte ze zich op en kleedde zich aan. Gewoon haar kale spijkerbroek, witte T-shirt en grijze vest. Oma zou vast haar donkerblauwe mantelpakje hebben aangedaan en haar kerkhoedje hebben opgezet, bedacht ze glimlachend. Ze keek nog één keer bezorgd in de spiegel en zei: "Je hebt Hem werkelijk niets te bieden", waarna ze besloot ze het er maar op te wagen. Ze trok de badkamerdeur achter zich dicht en liep de gang door naar de woonkamer.

In de kamer zat Jezus nog steeds in dezelfde stoel als waarin Hij was gaan zitten toen ze Hem daar achterliet. Zijn jas hing over een andere stoel te drogen en het viel haar ineens op dat ze wat kleding betreft er ongeveer hetzelfde uitzagen. Hij droeg ook een valse spijkerbroek, sneakers en een slobbertrui. Liese vroeg zich af in hoeverre Hij zich aanpaste aan de mensen waar Hij mee sprak. Zou Hij bij oma een zwarte streepjesbroek, wit overhemd met zwarte stropdas en een zwart colbertje hebben aangedaan? Ze moest er inwendig om lachen, toen ze zich de situatie probeerde voor te stellen. Jezus en oma, een kopje thee, het kleine zwarte koektrommeltje, "Wilt u er een koekje bij, Heere?" Nee, dat zou onvoorstelbaar zijn, maar toch..... zij was hier nu wel samen met Hem op weg naar.....wat, ja op weg naar wat? Zouden ze een gezellig barretje

kiezen? Wat zou Jezus doen? What Would Jesus Do? O ja, er lag nog ergens zo'n WWJD-armbandje in haar kast.

Jezus zat geïnteresseerd te lezen in een brochure van de Navigators. Onder zijn slobbertrui stak een stukje van een wit hemd met enkele kwasten uit. Ze had wel eens gehoord dat orthodoxe Joden een speciaal hemd met kwasten droegen. Het zou een gebod zijn dat ergens in Numeri beschreven was. Ook had ze gehoord van het verhaal in het Nieuwe Testament van een zieke vrouw die zo'n kwastje van het kleed van Jezus had aangeraakt en toen genezen was.

"Aha, daar ben je dan", zei Jezus verheugd toe Hij haar binnen zag komen. "Ik word hier echt heel blij van", zei Hij en stak de brochure in de lucht, "Ik lees: "Dat steeds meer mensen zich toewijden aan Jezus en Zijn Koninkrijk en in hun omgeving bewust doorgeven wat ze zelf zien en horen." "Ik lees over wederzijdse toewijding en over gerechtigheid en duurzaamheid. Dat zijn dingen waar de Bijbel veel over te vertellen heeft."

Even was Liese nog bang dat Hij een link zou leggen met de woorden "hun omgeving" en "deze kamer", maar dat zou een beetje flauw geweest zijn. 'Flauw zijn' verwachtte ze eigenlijk niet van Jezus, want dat was toch niet het beeld dat ze zich uit de Bijbelverhalen kon voorstellen.

"Kom op, Liese", zei Jezus, "Ik heb er heel erg naar uitgekeken om samen met jou uit eten te gaan."

"Ja", zei Liese, maar ze zou liegen als ze gezegd zou hebben: "Ik ook." Ze had Hem stomweg nu niet verwacht, nee, ze had Hem nooit verwacht. Ten eerste omdat ze niet wist dat deze dingen konden gebeuren en ten tweede omdat ze zichzelf totaal niet geschikt vond als kandidaat voor deze uitnodiging. Ja, ja, ja, ze wist natuurlijk dat het ergens in Openbaringen stond, dat verhaal van "Zie ik staat aan de deur en ik klop.....", maar ze had nooit verwacht dat dat haar deur zou zijn. Er waren miljoenen deuren op deze wereld, maar waarom nu juist bij haar?

Jezus stond op en hield de kamerdeur voor haar open, waarna ze het donkere gangetje inliep met Jezus achter zich aan.

HOOFDSTUK 2 - DE STRATEN VAN ROTTERDAM

Samen gingen ze de lange krakende trap af naar de voordeur. Liese ging voorop en huppelde de treden met grote sprongen naar beneden zoals ze dat altijd deed, maar hield zich toen plotseling in omdat ze bedacht dat Jezus natuurlijk voorzichtig tree voor tree de donkere steile trap zou afgaan. Jezus bleek echter dezelfde sprongen te nemen als zij en dus botsten ze tegen elkaar en vielen samen de laatste vijf treden naar beneden. Lachend kwamen ze bij de voordeur. Liese trok hem open en wilde Jezus voor laten gaan, maar Jezus stond erop dat zij voor ging. Met een knal trok Hij de voordeur dicht en toen stonden ze buiten. De regen was vrijwel opgehouden en ze liepen samen de inmiddels donkere natte stad in.

Vijf minuten lang zei Jezus niets en Liese bleef ook stil.

“Waar gaan we nu heen?” vroeg ze uiteindelijk.

“Ik loop eigenlijk achter jou aan” antwoordde Jezus.

“O, maar ik dacht dat U mij uitnodigde om samen ergens te gaan eten en verwachtte dat U dus ook wel iets bedacht zou hebben waar we dat konden doen” antwoordde Liese.

“Jij woont hier in Rotterdam, dus doe eens een voorstel” daagde Jezus haar uit. “Nou, er is hier vlakbij een Chinees en wat verder zit een Griek. Ik weet ook een leuk Turks restaurant, maar dat is wel een heel eind verder en dan moeten we de tram nemen”, zei Liese peinzend.

“Laten we de Turk nemen en we gaan lopend” besliste Jezus.

“De Turk?”, vroeg Liese verwonderd. Ze slikte nog net in: “Maar dat zijn Moslims, dat weet U toch?”

Jezus lachte, “Bij de Turk weet Ik tenminste zeker dat we geen varkensvlees eten. Je weet toch dat wij Joden geen varkensvlees eten?”

“Maar dat was toch voor vroeger in het Oude Testament bedoeld? Wij leven toch niet meer onder de wet?” zei Liese verbaasd.

“Wie heeft je dat verteld?”, vroeg Jezus.

“De voorganger van onze gemeente heeft regelmatig gezegd dat wij niet meer onder de wet, maar onder de genade leven. Hij citeert dan vaak Paulus die gezegd heeft dat wij vrij zijn van de vloek van de wet en daarbij trekt hij dan een gezicht, alsof hij het over iets afschuwelijks heeft. Iedereen is dan blij, omdat we bevrijd zijn van die afschuwelijke wet.”

“En Ik dan?” vroeg Jezus, “Worden Mijn woorden ook geciteerd? Liese, jij weet toch wel wat Ik hierover gezegd heb? Liese...” Liese zag nu verbazing en ongeloof in Zijn ogen. Ze beet op haar lip en tot haar spijt moest ze zeggen dat ze het niet wist, dat ze het hele onderwerp niet kon bevatten en dat ze blij was met de genade. O, waren Bert en Luuk er nu maar bij, die hadden dit onderwerp vast al helemaal uitgewerkt in een mooi verhaal met een schitterende Bijbelse onderbouwing.

“Moeten wij die Oudtestamentische wet dan nu nog houden?”, bracht zij er moeizaam uit.

“Luister!”, zei Jezus, “Het is heel belangrijk dat je dit begrijpt. In Mattheus 5 kun je Mijn mening over de wet lezen. Er staat:

"Denk niet dat Ik gekomen ben om de Wet of de Profeten af te schaffen. Ik ben niet gekomen om ze af te schaffen, maar om ze tot vervulling te brengen. Ik verzeker jullie: zolang de hemel en de aarde bestaan, blijft elke jota, elke tittel in de wet van kracht, totdat alles gebeurd zal zijn. Wie dus ook maar een van de kleinste van deze geboden afschaft en aan anderen leert datzelfde te doen, zal als de kleinste worden beschouwd in het koninkrijk van de hemel. Maar wie ze onderhoudt en dat aan anderen leert, zal in het koninkrijk van de hemel in hoog aanzien staan. Want Ik zeg jullie: als jullie gerechtigheid niet groter is dan die van de Schriftgeleerden en de Farizeeën, zullen jullie zeker het koninkrijk van de hemel niet binnengaan."

Jouw voorganger suggereert dus dat ondanks Mijn woorden, de wet nu niets meer betekent, zelfs afgeschaft is?"

Liese keek Hem bezorgd aan. Ze was een intelligente, snelle denker en het leek er nu inderdaad op dat de voorganger van haar kerk een standpunt hanteerde dat haaks stond op dat wat Jezus hen geleerd had. Volgens deze woorden van Jezus zou haar voorganger zelfs als de kleinste in het koninkrijk van de hemel mogen worden beschouwd.

"Maar hoe zit het dan met de woorden van Paulus?", vroeg Liese.

"Paulus was een zeer geleerde rabbijn, een Farizeeër zelfs, die de Bijbel uitstekend kende. Hij kende de wet, de verbonden, de profeten en geschriften als geen ander. Als hij het over de vloek der wet had, was volkomen duidelijk wat hij bedoelde. Deze vloek kun je vinden in Deuteronomium 28. Alle verbonden die God met het volk Israël sloot waren onvoorwaardelijk. Je herkent ze aan de woorden "Ik zal.....", wat betekent dat God zelf instond voor deze beloften of verbonden. Ze waren onvoorwaardelijk, dus niemand kon daar iets aan toedoen of afdoen. Het verbond dat in Deuteronomium 28 beschreven wordt is echter voorwaardelijk. Er staat "Als jullie je houden aan dit verbond zullen jullie extreem gezegend worden, maar als jullie je niet houden aan het verbond zullen jullie getroffen worden door de vloek. Dat is dus de vloek van de wet, waar Paulus het over had. Er is er echter maar één geweest van heel het volk Israël, die dit verbond, deze wet, volledig gehouden heeft."

"En dat was U" zei Liese.

"Inderdaad", zei Jezus, "en toch werd Ik gestraft. Als Ik ook maar één keer de wet overtreden had dan was deze straf voor Mijn eigen overtreding geweest. Voortdurend hebben de farizeeërs en Schriftgeleerden Mij in de gaten gehouden om te zien of Ik niet ergens een kleine overtreding beging. Ze vonden echter niets. Nu Ik echter toch een straf moest dragen betaalde Ik met die straf niet voor mijzelf, maar voor de overtreding van een ander. Die ander was in eerste instantie het hele volk Israël en in tweede instantie de hele wereld. De profeet Jesaja voorspelde dit in hoofdstuk 53 als volgt: "De straf die ons de vrede aanbrengt was op Hem, op Mij dus. Zodoende kon iedereen die zijn vertrouwen in Mij stelde en Mijn plaatsvervangende straf aanvaardde, vrijkomen van de vloek die in Deuteronomium 28 beschreven wordt."

“Maar ik ben niet Joods”, zei Liese, “hoe zit het dan met mij? Hoe kan ik dan deel krijgen aan die bevrijding van de straf?”

“Tja, Liese”, zei Jezus, “Mijn doel is altijd al de redding van heel de wereld geweest, zelfs nog voor het volk Israël er was. Abraham wist al dat in hem alle volken van de aarde gezegend zouden worden en later gaf de profeet Jesaja de woorden van God door: “Mijn huis zal een bedehuis genoemd worden voor alle volken.” Israël had echter een aantal heel specifieke taken in Mijn reddingsplan. Toen Ik tweeduizend jaar geleden de aarde verlaten had werd tien dagen later de Heilige Geest uitgestort. In eerste instantie was dat uitsluitend voor Joden en mensen die tot het Jodendom waren overgegaan. Na verloop van tijd echter kreeg Mijn plan een vervolg, want toen waren de heidenen, jullie dus, aan de beurt. En wie was de eerste denk je?”

“Geen flauw idee”, flapte Liese eruit voor ze er erg in had. Ze zou met dit antwoord beslist geen punten scoren, bedacht ze bezorgd.

“Cornelius, de Romeinse hoofdman”, vervolgde Jezus onverstoord, “Ja, er was een indringend visioen voor nodig voor Ik Petrus zo ver kreeg dat hij naar deze heidense officier toe wilde gaan.”

Samen liepen ze zo pratend inmiddels al bijna een half uur door de donkere natte straten van Rotterdam. Nog even en dan zouden ze bij restaurant Durum Evi zijn. Liese liet het allemaal een poosje bezinken en zei op een gegeven moment: “Ik begrijp nu in een half uur meer dan van alle preken die ik in mijn hele leven gehoord heb.” “Nou”, lachte Jezus, “Dat valt wel mee hoor. Al die preken hebben ertoe geleid dat je het nu zo snel snapt. Anders hadden we dit echt niet in een half uur door kunnen nemen.”

“Toch is er nog iets wat ik nog niet begrijp”, zei Liese, “Waarom moeten wij nu nog die wet houden? Het klinkt misschien een beetje dom, maar wat hebben we er nu nog aan?”

“Tja”, zei Jezus, “Als je mocht kiezen, zou je dan die wet willen afschaffen? Laat ik een voorbeeld nemen, zou je de Nederlandse wet willen afschaffen? De wet zegt bijvoorbeeld dat je hier in deze straat niet harder dan 50 km per uur mag rijden. Als we die wet afschaffen mag je hier dus net zo hard rijden als je wilt. Leve de vrijheid! Geen bekeuringen meer! Geen wet, maar genade dus! Word je daar blij van?”

“Nee, die wet moeten we natuurlijk niet afschaffen. Die is gemaakt voor onze bescherming”, zei Liese.

“Zo is het ook met de wet die God aan Israël heeft gegeven”, zei Jezus.

“Laat Ik ook hier maar weer een voorbeeld nemen, want dan begrijp je het beter”, vervolgde Jezus. “Er staat bijvoorbeeld in de wet dat men de randen van een graanveld bij de oogst niet mocht afmaaien en de gevallen aren mocht men niet oprapen. Bij het verhaal van Ruth en Naomi kom je hier een uitwerking van tegen. Ruth mocht de aren oprapen die de maaiers hadden laten vallen. Deze wet is gegeven zodat de armen ook een stukje van de oogst voor zichzelf konden binnenhalen. Ze hoefden zodoende niet te bedelen en konden zo ook op een respectvolle manier in hun eigen onderhoud voorzien. Ook hoefden ze niemand te bedanken, dan God alleen. Bij de invoering van deze wetten staan vaak de woorden

“Want Ik ben de HERE”, wat wil zeggen: “Zo ben Ik”. Door deze wet te houden kon Israël aan de volken rondom hen en eigenlijk aan de hele wereld laten zien hoe God was. Ze lieten zo dus zien dat God zorgzaam en respectvol voor armen was. Een andere wet verbood een dorsende os te muilbanden. Heel simpel betekende dit dat een os die hard werkte, ook af en toe een hapje van het graan mocht nemen als hij aan het dorsen was. God riep hiermee op om respect voor dieren te hebben. Weer een andere wet riep op om respectvol met vreemdelingen om te gaan. God waarschuwde Israël hierbij en zei tegen het hen: “Denk er om, jullie zijn zelf ook ooit vreemdelingen geweest.” Weer andere wetten gaven regels over hygiëne en moraliteit. Inderdaad waren sommige wetten heel specifiek voor Israël zelf bedoeld, met name als het om de tempeldienst, de offerdienst, zorg voor de Levieten en priesters ging. De onderliggende bedoeling van alle wetten is echter nooit veranderd of afgeschaft. De reden daarvoor is dat God zelf nooit veranderd is, Hij wil nog steeds dat we respectvol zijn voor armen, vreemdelingen en zelfs dieren. Wat je ook moet weten is dat de wet geschreven is voor die tijd en plaats. De context was dus heel belangrijk. Als de wet in deze tijd geschreven zou zijn zou er iets in staan over roken of drugs.

Wat echter aan de wet veranderd is, is dat er geen offers meer gebracht hoeven te worden als verzoening voor onze zonden. Mijn offer aan het kruis heeft daar voorgoed een einde aan gemaakt. Dit betekent echter niet dat je nu zomaar vrij bent om te zondigen. Nee, net als vroeger moet je nog steeds je fouten belijden en vergeving verwachten op grond van een offer, Mijn offer. Begrijp je nu waarom Ik gezegd heb dat de wet beslist niet is afgeschaft?”

“Mag ik even nadenken voor ik antwoord geef?”, vroeg Liese.

Na een poosje zei ze: “Ik heb geen graanveld en ik heb geen os, dus ik kom er makkelijk van af, toch? Maar nu ik de vraag stel, kan ik hem eigenlijk zelf al beantwoorden. Ik heb nog steeds dezelfde opdracht om respectvol en zorgzaam te zijn voor armen, vreemdelingen en dieren. Ik blijf bij mijn falen nog steeds afhankelijk van het offer dat U gebracht heeft. Door deze dingen te doen laat ik aan de mensen om mij heen zien wie God is.”

“Liese, Ik ben trots op je!”, zei Jezus.

“En toch blijf ik het lastig vinden om precies te begrijpen wat ik nu wel of niet mag volgens de wet”, piekerde Liese.

“Ik begrijp je probleem, Liese”, zei Jezus. “Lang geleden heeft de profeet Jeremia in hoofdstuk 31 een nieuw verbond aangekondigd. Een van de kenmerken van dit verbond is dat Mijn wet in jullie hart geschreven zou worden. Als je God liefhebt boven alles en je naaste als jezelf, zal het je geen moeite kosten te weten wat je moet doen. Mensen leggen elkaar en zichzelf nu allerlei eigen wetten op, maar Mijn juk is zacht en Mijn last is licht.”

Hierna zwegen beiden een poosje.

Ze liepen langs Coffeeshop Bellamy en Liese vroeg zich af of Hij wist dat ze hier samen met Arjen een keer wiet hadden gekocht? Ze hadden op Arjen’s kamer het spul met een waterpijp gerookt en Liese was na afloop

flink misselijk geweest. Arjen was er ook behoorlijk suf van geworden. Liese besloot dat het beter was hier nu maar niet een gesprek over te beginnen.

Even later waren ze bij Durum Evi. Jezus ging als eerste naar binnen en hield vervolgens de deur voor haar open. Het was niet druk en al snel kwam de eigenaar naar hen toe. Het was een Turkse man van middelbare leeftijd die hen begroette en onderzoekend aankeek. "Iyi akşamlar" groette Jezus vriendelijk, waarna er een brede lach op het gezicht van de man doorbrak. Op grond van deze groet en het uiterlijk concludeerde hij waarschijnlijk dat Jezus een toegewijde Moslim was. Hij stelde hen enkele vrije plaatsen voor en Jezus koos een rustige plek achter in de zaak. Ze hingen hun jassen op en liepen naar hun tafel waar Jezus een stoel voor Liese klaar hield.

De eigenaar vroeg hen wat ze wilden drinken en gaf de menukaart aan.

HOOFDSTUK 3 - DE MAALTIJD

“Dit ziet er goed uit”, zei Jezus, “Ik heb wel een beetje honger gekregen van die lange wandeling.”

“Ik ook”, zei Liese en ze nam een slok van het glas water, dat de eigenaar inmiddels had gebracht. Jezus had de menukaart opengeslagen en zat al aandachtig te lezen. Liese keek even kort naar het menu, maar ze wist eigenlijk direct al wat ze wilde. Ze had hier tenslotte een paar keer samen met Arjen gegeten. Ze liet haar menukaart een beetje zakken en keek er overheen naar Jezus. Liese vond dat Hij er totaal anders uitzag dan op de mierzoete plaatjes die ze als kind op de zondagsschool had gezien. Daarop stond Jezus doorgaans afgebeeld met lange golvende blonde haren en blauwe ogen en droeg Hij een wit gewaad waar een stralend wit licht uit leek te komen. De Jezus die nu tegenover haar zat zag er totaal anders uit, verdacht normaal zelfs. Ze kon zich goed voorstellen dat als Hij aan de bar van hun sociëteit Alveus Dei een pilsje zou bestellen, niemand iets zou opvallen. Mogelijk was dat al eens gebeurd, je weet nooit, toch? Liese keek naar Zijn hoofd dat een beetje boven de kaart uitstak. Er zaten enkele lelijke spikkels op zijn voorhoofd zag ze, net of er vogels in gepikt hadden. Haar ogen gleden nu naar zijn handen en polsen die duidelijk zichtbaar waren, omdat de mouwen van zijn slobbertrui omlaaggegleden waren. Plotseling zag ze de grove littekens aan zijn handen en ineens begreep ze ook wat de lelijke spikkels op zijn voorhoofd waren. Liese voelde zich helemaal koud worden en tranen kwamen in haar ogen. Voorzichtig probeerde ze haar ogen droog te wrijven met haar servet, maar het werd er niet beter op. Opeens zag ze dat Jezus haar over Zijn menukaart aankeek.

“Ik begrijp het niet”, bracht Liese moeizaam uit, “Waarom heeft U het gedaan?”

“Wil je het echt weten?”, vroeg Jezus.

Liese knikte.

“Ik heb het gedaan om vanavond met jou uit eten te kunnen gaan”, sprak Jezus.

“Nee”, fluisterde Liese, “Dat kan niet. Ik ben helemaal geen goede christen. Kent U me eigenlijk wel? En ik denk niet dat ik hetzelfde voor U of wie dan ook gedaan zou hebben.”

“Dat vind ik nou zo mooi aan je, Liese”, zei Jezus, “Dat je zo eerlijk bent. Ik kom dat zo weinig tegen. Je vraagt je af of ik je ken. Nou, dat is de reden dat Ik met je uit eten ben gegaan. Ik wil je leren kennen, horen wat je met Mij wilt delen. Wat houdt je bezig, waar word je blij van, waar heb je plezier in, wat zijn je dromen, waar ben je bang voor, waar ben je verdrietig om. Ik wil horen wat je van Mij wilt weten. Ik wil zo graag met jou delen waar Ik het moeilijk mee heb, maar ook waar Ik blij van word. Doordat ik de straf voor jouw zonden heb gedragen is het mogelijk geworden om samen hier, deze avond, uit eten te gaan en samen te praten. Jouw zonden stonden als een hoge muur tussen ons in, maar nu is die muur verdwenen. Ik heb hem opgeruimd.”

Liese liet de woorden even tot zich doordringen, maar iets in haar zocht naar een uitvlucht, alsof ze bang was voor de richting die het gesprek nu opging. Moest ze zich nu werkelijk blootgeven aan Hem? Wat ging het haar kosten? Was zij wel geschikt voor dat wat nu komen ging? Wat mocht ze straks allemaal niet meer? Wat voor wetten zou ze moeten volgen? Zou ze het kunnen opbrengen en vol kunnen houden? Het verstikte haar.

“Er zijn mensen die U een miljoen euro zouden betalen om hier nu op mijn stoel te mogen zitten”, zei ze plotseling.

“Liese, wat val je me nu tegen”, zei Jezus half lachend, half spottend. “In de hemel zijn de straten van goud. Wat moet Ik nu met een miljoen euro? Maar leg uit, aan wie denk je?”

Liese zuchtte en zei “Sorry, ja, stom van me. Ik denk aan vooraanstaande voorgangers, van die “senior lead pastors”, met een “anointed ministry.” Ze noemen zich echte apostelen met een profetische bediening. Ze claimen trouwens al dat ze regelmatig in visioenen met U gesproken hebben en directe instructies van U hebben ontvangen.”

Jezus zei niets en keek haar alleen maar afwachtend aan.

“Of anders Els van ons dispuut, volledig aan U toegewijd, of Bert, of Luuk, die vol van U en de Bijbel zijn en er volledig voor gaan.” Liese zweeg en keek of Jezus nu wel wilde reageren en ja, Jezus gaf antwoord: “Over die voorgangers heb Ik gehoord, maar ze zijn zo vol van zichzelf dat Ik ze niets meer kan bieden en hun miljoenen heb ik niet nodig. Ze hebben in Mijn Naam geprofeteerd en in Mijn Naam duivels uitgeworpen. Ze hebben zich echter nooit door Mij laten kennen, ze hebben zich nooit aan Mij blootgegeven. In de Bijbel kun je Mijn waarschuwingen voor hen lezen. Het is trouwens nog maar de vraag of ze echt een gesprek met Mij zouden willen hebben. Ik kan soms heel hard en scherp zijn en heb wel eens tegen mensen gezegd dat ze adderenbroedsel waren, of witgepleisterde graven vol dorre doodsbeenderen. Verder noemde je Els. Ik ken haar heel goed en Ik houd veel van haar, maar zoals gezegd, Ik ken haar al. Dat geldt ook voor Luuk en Bert. Jou ken Ik echter nog niet zo goed, Liese, maar je bent eerlijk tegen Mij en je geeft aan dat je Mij niets te bieden hebt. Juist daarom ben Ik zo geïnteresseerd in je en heb Ik deze avond voor jou gekozen. Ik heb jou heel veel te bieden. Ik heb een heel nieuw hart voor jou, als je daar voor kiezen zou. Wat kies jij?”

Glashelder klonk het liedje van Aad Peters, gezongen door Ellie en Rikkert, nu in Liese’s hoofd: “Ik heb een heel nieuw hart voor jou, als je daar voor kiezen zou.....” Maar Liese koos niet. Nog niet. Maar waarom eigenlijk niet? Ze hoorde echter wel luid en duidelijk de vraag van Jezus door haar hoofd klinken. Zou ze de prijs kunnen en willen betalen? Zou ze iedere dag om zes uur haar wekker moeten zetten om ‘stille tijd’ te houden? Ze kwam nu al slaap te kort. Zou ze moeten evangeliseren? Hopelijk niet, want dat was echt helemaal niets voor haar. En hoeveel geld zou ze aan goede doelen moeten geven? Ze kwam net als vrijwel iedere student financieel nauwelijks rond. Zou ze zo vroom en toegewijd als Els kunnen zijn? Kon ze net zo vurig en fanatiek als Bert en Luuk worden? Nee, Liese

was niet zoals als die "echte" christenen, ze was eigenlijk niet meer dan gewoon....., alleen maar....., Liese.

"Ik had er bijna voor gekozen om met mijn vrienden van ons dispuut naar Annabel te gaan", zei Liese in een poging het gesprek een andere wending te geven.

"Ik weet het", zei Jezus, "maar Ik was zo blij dat je uiteindelijk toch voor Mij koos."

"Als U dan toch alles al weet, dan hoefde U mij niet te vragen of ik mee zou gaan. Dat wist U toch al, want U weet alles. U had mij zelfs niet eens de keus hoeven te geven, want U had mij gewoon kunnen oppakken en meenemen. Zo is het toch?" Liese schrok van de scherpe toon in haar stem, maar Jezus scheen er totaal geen moeite mee te hebben.

"Inderdaad Liese, Ik ben almachtig en had je zo mee kunnen nemen. Ik had ook gewoon direct in je kamer kunnen stappen zonder aan te bellen. Ik ben honderd procent God en tegelijkertijd ook honderd procent mens", zei Hij glimlachend.

"Waarom deed U dat dan niet?" vroeg Liese gespannen.

"Omdat ik jou respecteer", antwoorde Jezus. "Ik wil een eerlijke, respectvolle relatie, waarin we open staan voor elkaars mening, standpunt, gevoel en beleving. Zo ben Ik. Ik ben geen inbreker, dus Ik heb netjes aangebeld. Ik ging pas naar binnen toen je Mij uitnodigde. Ook ging Ik pas de trap op toen je me dat aanbood. Ik heb bij alles aan jou de keuze gelaten en was benieuwd wat je zou doen. Ja, Ik weet alle dingen, maar zal tegelijkertijd pas iets doen als je het aan Mij vertelt. Ik zal nooit iets van je afpakken, maar wacht tot je het aan Mij geeft. Als je echter besloten had om met je vrienden naar Annabel te gaan, had Ik dat gerespecteerd en was Ik verdergegaan."

"Maar we zijn zo verschillend", zei Liese, "Ik vier feest met mijn vrienden, ik moet hard werken voor mijn studie of om geld te verdienen en ben soms oververmoeid. Soms ben ik blij, soms heb ik verdriet, soms ben ik woedend en soms zelfs wanhopig. U bent God en ik ben maar een mens."

"Nu vergis je je enorm, Liese", zei Jezus, "Ik ken ook vreugde, blijdschap, plezier, maar ook verdriet, teleurstelling, pijn, berouw, woede en net als jij zelfs wanhoop. Dat komt omdat de mensen geschapen zijn naar Gods beeld. Wist je dat?"

Liese keek Hem verbaasd aan. "Ik wist wel dat Uw leven hier op aarde moeilijk was, maar verder zit U nu in de hemel waar alles mooi, volmaakt en vredig is. Of vergis ik me? U kent verdriet, pijn, teleurstelling, woede en zelfs wanhoop?"

"Jazeker", antwoordde Jezus, "daar zal Ik je straks meer over vertellen, maar jij mag eerst. Waar word je blij van, waar heb je plezier in, waar ben je bezorgd om?"

Op dat moment bracht een ober twee grote borden met hun bestelde maaltijd. Het zag er heerlijk uit en Liese keek afwachtend naar Jezus.

"What Would Jesus Do?" dacht ze.

"Ik zal de zegen uitspreken zoals ik dat van Mijn moeder Mirjam, jullie noemen haar Maria, en Mijn vader Jozef geleerd heb, Liese", sprak Jezus

en Hij pakte haar beide handen vast. Liese keek naar haar handen in Zijn handen, ze zag duidelijk de littekens en sloot toen haar ogen.

“Baroach Ata Adonai Elohenoe, mèlech ha'olam, hamotsie lèchem min ha'arets.”

“Gezegend bent U, Heer onze God, Koning van de wereld, die brood uit de aarde doet voortkomen.”

Het was even stil en toen zei Liese zachtjes, “Amen.”

“Eet smakelijk”, zei Jezus, “Jij mocht Mij vertellen waar je blij of verdrietig van wordt, toch?”

“Ja, eet smakelijk. Nou, eigenlijk word ik van heel veel blij”, antwoordde Liese. “Ik kan genieten van een mooie zonsondergang, het fluiten van de vogels, de gezellige bijeenkomsten bij onze sociëteit Alveus Dei aan het Eendrachtsplein, de leuke avonden en gala's met ons dispuut Simcha, ons kerstdiner straks eind februari, later de Eureka-week, ik vind het super als ik een moeilijke toets gehaald heb en zo kan ik natuurlijk doorgaan.” Ze wachtte even en zei toen somber “En ik had plezier met Arjen. Ik was enorm verliefd op hem, maar hij heeft mij nu gedumpt, ingeruild voor een oppervlakkige griet zonder enig principe, een akelige....., een..., ach, laat maar.” Ze keek Jezus gekwetst aan. “Begrijpt U wat ik bedoel?”

“Ja”, zei Jezus, “Ik begrijp heel goed wat je bedoelt. Het is Mij ook overkomen. Ik was ook verliefd, zelfs getrouwd, maar ook Ik ben gedumpt.”

Liese keek Hem met grote ogen aan en wachtte tot Hij verder zou gaan.

“Mijn volk Israël was het mooiste volk op aarde, Mijn eigen persoonlijke sieraad, Mijn Segoela. Het volk kreeg een aantal heel speciale taken. Zij moesten een voorbeeld, een licht zijn voor de andere volken op deze wereld, zodat alle mensen Mij zouden leren kennen. Ze waren bedoeld als Mijn ambassadeurs. Mijn priestervolk. Door het houden van Mijn voorschriften zouden ze aan alle volken laten zien wie Ik was. Mijn uiteindelijke doel was de redding van de wereld. Maar Israël heeft Mij op een gegeven moment gedumpt.”

“Ze hebben U gedumpt?” vroeg Liese verbaasd. “Ik wist wel dat ze gezondigd hadden, maar gedumpt?”

“Heb je wel eens van Baäl Zebub gehoord?”, vroeg Jezus.

Liese knikte bedachtzaam, “Een of andere afgod toch?”

“Het woord Baäl betekent heer, of god, maar het betekent ook echtgenoot. Vrouwen in Israël noemen tegenwoordig in het Ivriet hun echtgenoot nog steeds hun Baäl. Het woord Zebub, wordt in het Hebreeuws als “Zevoef” uitgesproken. De letter B moet je hier als V uitspreken. Een zevoef is een vlieg, precies zoals “zoevoef” het geluid van een vlieg is. Deze afgod was dus eigenlijk een vliegengod, ook wel de heer van de vliegen genoemd. De mensen deden hun behoefte bij deze afgod zodat er veel vliegen op af zouden komen. Ik ben echter de echte Baäl of de echtgenoot van Israël, maar Ik ben gedumpt voor Baäl Zebub, een strontgod. In sommige Bijbelvertalingen lees je hier woorden zoals drekgod en of stinkgod. Kun je mij vertellen of er ooit een volk op aarde is geweest dat zo iets met zijn god heeft gedaan? Welk volk heeft zijn god ingeruild voor een strontgod?”

Liese keek Hem geschokt aan en zweeg. Jezus zweeg nu ook en Liese zag pijn en verdriet in Zijn ogen.

"En hoe moet het nu verder?", vroeg ze toen maar, omdat ze eigenlijk ook niet wist wat ze hierop verder moest zeggen.

"Liese", zei Jezus, "Je kent de geschiedenis. Er zijn vele richters en profeten geweest die het volk de weg naar redding en herstel hebben gewezen, maar altijd dwaalden ze na korte tijd weer af van Mij. Tenslotte wezen ze Mij, hun Messias, hun Redder, af. Het lijden van Mijn volk is onmetelijk geweest. Je kunt hiervan een voorspelling lezen in de vloek van de wet, waar we het eerder over hadden, in het boek Deuteronomium. Nog steeds worden de Joden vermoord, gehaat en veracht. Het lijden wat hen werd aangedaan is niet te bevatten. Tegelijkertijd willen en kunnen ze Mij niet aanvaarden als hun Redder. Vergeet niet dat vrijwel al hun lijden de afgelopen tweeduizend jaar door christenen is aangedaan. Het is dus niet vreemd dat ze Mij nu als een monster zien. Ze herkennen Mij niet meer als hun Joodse broeder en zeker niet als hun Redder, hun Messias."

"Komt het ooit nog goed?" vroeg Liese bezorgd.

"Wat denk je nu zelf, Liese?", vroeg Jezus en Hij keek haar uitdagend aan, "Denk je dat Ik het hierbij laat zitten? Ik ben de maker van Israël. Als je Mij beter zou kennen zou je weten dat Ik trouw ben tot in der eeuwigheid en dat Ik nooit laat varen de werken van Mijn handen."

Plotseling herkende Liese de woorden van de laatste zin. Vroeger in haar oude vertrouwde dorpskerk had dominee Kievit elke zondag die woorden uitgesproken aan het begin van de dienst. Glashelder klonken de woorden nu weer door haar hoofd:

*Onze hulp is in den naam des HEEREN,
Die hemel en aarde gemaakt heeft,
Die trouw houdt tot in eeuwigheid
en niet laat varen de werken van Zijn handen.*

"De profeet Jeremia voorspelde meer dan tweeduizend jaar geleden al het herstel van Mijn relatie met Israël in hoofdstuk 33", ging Jezus verder en Hij citeerde:

*"Zie, Ik zal haar genezing schenken en herstel,
Ik zal hen genezen en hun een schat van bestendige vrede ontsluiten;
ja, Ik zal een keer brengen in het lot van Juda en Israël
en hen opbouwen als weleer;
Ik zal hen reinigen van al hun ongerechtigheid, waardoor zij tegenover Mij
gezonderd hebben, en Ik zal hun vergeven al hun ongerechtigheden,
waardoor zij tegenover Mij gezonderd hebben en van Mij afvallig geworden
zijn.
Dan zal zij Mij tot een blijde naam worden,
tot lof en eer bij alle volkeren der aarde,
die van al het goede dat Ik aan hen doe, horen zullen;
ja, zij zullen zich verbazen en verwonderen over al het goede*

en al het heil, dat Ik aan haar doe."

Liese zat Hem gefascineerd aan te kijken. De woorden waren met zoveel vuur, zoveel passie, zoveel hartstocht uitgesproken, dat je er bijna bang van werd. Stel je toch eens voor hoe groot de impact wereldwijd zou zijn als dit werkelijk zou gebeuren. Alle nieuwsbulletins zouden er ruim aandacht aan besteden. Wereldleiders zouden zich verdringen om bij Israël in een goed daglicht te komen staan. De Verenigde Naties zouden zich uitsloven om alle ruim honderdzestig resoluties tegen Israël één voor één te herroepen. De Paus zou niet langer de plaatsvervanger van Christus zijn en in de moskeeën zou plotseling verkondigd worden dat Isha, Jezus, de grootste profeet is. De christelijke kerken zouden met spoed een aantal dogmatische dwalingen gaan aanpassen aan de nieuwe werkelijkheid, die feitelijk al duizenden jaren ervoor was aangekondigd. Predikers van het welvaartsevangelie zouden wanhopig proberen om snel van hun landgoederen en privévliegtuigen af te komen.

"Hallo Liese, ben je er nog?", vroeg Jezus lachend.

Liese schudde verward haar hoofd en zei dat ze de gevolgen van Zijn woorden nauwelijks kon bevatten.

"Liese, dat moment van herstel is bijna angebroken, maar voor het zover is wil Ik je vragen iets voor Mij te doen. Is dat OK?" vroeg Jezus. Zonder op haar antwoord te wachten vervolgde Jezus dat Hij graag zou zien dat ze de woorden van Jesaja 40 zou opvolgen. "Als je iemand van Mijn volk tegenkomt, wil je hem dan troosten en zeggen dat er een einde aan hun lijden komt en dat hun ongerechtigheid verzoend is?"

Liese bedacht dat ze helemaal geen Joodse mensen kende, maar hield er nu ernstig rekening mee dat dat na deze avond wel eens onverwacht zou kunnen veranderen. Als je Jezus een beetje kende.....

"Hoe zal dat dan gaan, dat herstel van de relatie met Uw volk?", vroeg Liese, "Als ze U de afgelopen tweeduizend jaar niet wilden of konden aanvaarden, hoe zou dat dan nu ineens wel kunnen gebeuren?"

"Tja, Liese", zei Jezus, "Dat is een groot geheim, maar toch, als je Mij kent en Mijn Woord leest, kun je er hier en daar al stukjes van vinden. Lees bijvoorbeeld Zacharia 12 maar, of lees eens goed hoe Jozef zich in Egypte aan zijn broers bekend maakte. Net zoals de broers Jozef niet meer herkenden, herkennen Mijn Joodse broers Mij niet meer, maar uiteindelijk zal dat veranderen. Lees het thuis maar eens door."

Hierna waren ze beiden een poosje stil. De restauranteigenaar kwam langs en vroeg of alles in orde was, waarna ze beiden nog iets te drinken bestelden.

"Toch zit ik nog een beetje met een heel andere vraag", zei Liese op een gegeven moment. Jezus keek haar vragend aan, waarop ze zei: "Ik kan nog steeds niet bevatten dat U zo'n hoge prijs heeft willen betalen om Uw volk en uiteindelijk alle mensen te redden. U had de hele wereld direct kunnen vernietigen toen Adam en Eva zondigden in het paradijs. U bent volkomen soeverein, dus U had aan niemand verantwoording hoeven af te leggen. Toch koos U ervoor Uw leven te geven om ons te behouden."

“Heel bijzonder, dat je dat zo zegt”, antwoordde Jezus. Hij zweeg even en dacht na voor Hij verder ging. “Weet je, Liese, in jullie woonkamer ligt op één van de boekenplanken een Bijbel. Het is de vertaling van het Boek, recht boven de bierkratten.” Liese voelde zich even een beetje ongemakkelijk worden, maar Jezus vervolgde: “In die vertaling staat in 1 Korintiërs 1 het volgende:

*God heeft er de voorkeur aan gegeven mensen te redden,
die de onzinnige boodschap geloven
dat Christus voor hen aan het kruis is gestorven.”*

“Het is voor veel mensen een onzinnig verhaal, maar jij vraagt Mij nu naar de zin hiervan. Luister goed, Liese”, vervolgde Jezus, “laten we eens kijken naar hoe het allemaal begon. In het boek Genesis lees je dat God iedere dag terugkeek naar datgene wat Hij geschapen had. Er staat dan “en God zag dat het goed was.” In de Hebreeuwse grondtekst staat voor het woord “goed” het woord “tov”. God zag dat het tov was. Dat woordje “tov” is via de Jiddisch sprekende Joden in jullie taal beland. Op de zesde dag, de dag waarop hij de mens had gemaakt, keek God terug en dan staat er dat God zei dat het “tov me od” was, wat je kunt vertalen met “heel erg goed”, heel tov dus. Je kent het verhaal verder en je weet dat Adam en Eva zondigden, zich schaamden en wegkropen. God zocht hen echter op, bedekte hun schaamte, herstelde zo het contact en kondigde aan dat er ooit iemand uit een vrouw zou voortkomen die de kop van de Satan zou vermorzelen. Die vrouw was mijn moeder Mirjam, Maria dus, en aan het kruis heb Ik de kop van Satan vermorzeld. Ik betaalde deze hoge prijs, omdat Ik zoveel van jullie hield.

In Spreuken 8 kun je nog zo’n stukje over Mij vinden:

*Toen Hij de hemel gereedmaakte, was Ik daar,
toen Hij een cirkel trok over het oppervlak van de watervloed,
toen Hij de wolken daarboven sterk maakte,
Hij de bronnen van de watervloed versterkte,
toen Hij voor de zee zijn plaats bepaalde,
zodat het water Zijn bevel niet zou overtreden,
toen Hij de fundamenten van de aarde verordende,
was Ik bij Hem, Zijn Lievevaderskind,
Ik was dag aan dag Zijn bron van blijdschap,
te allen tijde spelend voor Zijn aangezicht,
al spelend in de wereld van Zijn aardrijk.
Mijn bron van blijdschap vond Ik bij de mensenkinderen.*

Die laatste zin, Liese, geeft aan dat Ik bij jullie, de mensen dus, de bron van Mijn blijdschap vond.”

Liese staarde Hem gebiologeerd aan. Al haar zintuigen stonden op scherp en haar brein controleerde alle signalen die haar geest binnenkwamen. “Hij is volkomen congruent, volkomen zuiver”, concludeerde de psycholoog in haar uiteindelijk. “Zijn woorden zijn volkomen in harmonie

met Zijn mimiek en Zijn lichaamstaal. Hij houdt werkelijk zo veel van ons dat Hij Zijn leven heeft gegeven om ons te redden.”

Beiden waren ze nu stil. Liese liet het allemaal langzaam tot zich doordringen, zoals een plant, die in vrijwel uitgedroogde grond met moeite een onverwacht grote hoeveelheid water opzoog. Ze voelde het door haar hele geest, haar hele lichaam heenvloeien. Ze voelde zich verzadigd worden en had even geen vragen meer. Ook Jezus vroeg en zei niets meer.

Het wonderlijke was dat stille momenten tijdens hun maaltijd nooit beklemmend waren. Het waren vredige stiltes waarop beiden overdachten wat zojuist besproken was. Wat Liese ook opviel was dat Jezus vaak de koers van het gesprek aan haar overliet en gewoon nieuwsgierig was naar wat ze zei, wat ze dacht, wat haar bezighield. Soms echter nam Hij de regie, stelde vragen, legde dingen uit, deelde Zijn blijdschap, Zijn verdriet, Zijn zorgen en op een bepaald moment zelfs Zijn schijnbare wanhoop toen het over Israël ging. Tenslotte vroeg hij haar zelfs om hulp. Hij was volkomen open, eerlijk, transparant, zelfs kwetsbaar en vol emotie. Hij was iemand waarmee je kon lachen en huilen.

Het begrijpen en doorgronden van mensen was iets wat Liese haar hele leven al had gedaan en nu bleek Jezus voor haar dus totaal anders dan de Jezus die haar altijd voorgehouden was.

Op een gegeven moment zei Jezus: “Liese, je mag gerust wat eten hoor. Je zit al een hele tijd met je vuisten naast je bord en je hebt nog nauwelijks een hap genomen.”

Liese keek naar haar handen en zag dat ze in haar linkerhand stevig een vork had geklemd, terwijl ze een mes in haar rechterhand hield. Jezus zat echter ontspannen te eten en keek haar lachend aan. Langzaam ontspande ze wat en prikte voorzichtig een stukje vlees aan haar vork. “Mijn hoofd kan dit allemaal nauwelijks verwerken”, zei ze op een gegeven moment. “Ik kan gewoon niet begrijpen waarom U altijd zo laag op mijn lijstje stond”, zei ze een paar happen verder, “eigenlijk kende ik U helemaal nog niet.”

Jezus zei niets en liet haar gewoon de dingen zeggen die zo in Lieses hoofd naar boven kwamen.

Langzaam drong het tot Liese door dat Jezus op haar wachtte. Haar aanbod van “Ik heb U helemaal niets te bieden”, was weliswaar een voorwaarde voor dit gesprek, deze maaltijd, maar nu ze aan het eind van de avond kwamen, was het voor Hem onvoldoende. Voor haar ouders, familie, vrienden en omgeving voldeed ze prima aan de norm. Ze hoorde in gedachten de gesprekken over haar: “Ja, die Liese is een fijne meid. O, nee, ze heeft zich nog niet laten dopen, maar is er wel serieus mee bezig hoor. Weet je dat ze lid is van de Navigators? Een christelijke studentenvereniging, waar ze veel opsteekt. Die lui gaan heel serieus met de Bijbel en het geloof om. Zo positief. Ja, erg fijn allemaal.”

Liese wist dat ze er prima mee weg kon komen. Voor Hem was het echter niet genoeg. Hij wilde meer van haar. Hij wilde haar hart. Hij had haar enorm lief en had zelfs Zijn leven voor haar gegeven. Nu vroeg Hij van haar iets terug.

“Ik bied je geen rijkdom, voorspoed, gezondheid, welvaart, eer of status, Liese, het zou zelfs kunnen zijn dat je helemaal niet oud wordt”, zei Jezus opeens. “Ik bied je echter wel een avontuurlijk leven met Mij aan en ondanks dat je ooit zult sterven bied Ik je Mijn eeuwige vriendschap aan.” Liese zweeg en staaarde naar haar bord. Hoe zou ze ooit “nee” tegen Hem kunnen zeggen? Ze dacht aan het liedje van Julie Miller dat ze een paar keer op Youtube had beluisterd:

*Thorns on his head, spear in his side
Yet it was a heartache that made him cry
He gave his life so you would understand
Is there any way you could say no to this man
If Christ himself were standing here
Face full of glory and eyes full of tears
And he held out his arms and his nail printed hands
Is there any way you could say no to this man
How could you look in his tear stained eyes
knowing it's you he's thinking of
Could you tell him you're not ready to give him your life
Could you say you don't think you need his love
Jesus is here with his arms open wide
You can see him with your heart if you'll stop looking with your eyes
He's left it up to you, he's done all that he can
Is there any way you could say no to this man*

Uiteindelijk hadden beiden hun borden leeggegeten en waren verzadigd. Nu echter nam Jezus de regie weer en gaf aan dat ze terug naar huis gingen: “Kom Liese, het is tijd om weer terug te gaan. Ik heb deze nacht nog een afspraak met een oude zieke man in Syrië. Hij heeft niet lang meer te leven, maar hij heeft over Mij gehoord en wil weten wie Ik ben. Laten we dus maar gaan.”

“Ik moet nog even naar het toilet”, loog Liese en ze stond op. Bij het damestoilet aangekomen keek ze eerst of ze alleen was en liep toen naar de wastafel. Ze staaarde verward naar haar spiegelbeeld, maar ze herkende zichzelf niet meer. Ruim vier jaar universitaire studie als psycholoog en haar befaamde intuïtie bleken haar nu niet te kunnen helpen. Ze kon zichzelf niet meer begrijpen of verklaren.

Liese realiseerde zich dat poppodium Annabel hier maar een paar straten vandaan was. Ze kon makkelijk stilletjes wegglijpen en naar haar vrienden gaan. Liese schrok van die gedachte en besepte dat ze dat bij nader inzien toch nooit zou willen. Wat bezielde haar om zoiets te bedenken?

“Liese, wie ben je?”, vroeg ze verward aan zichzelf. Na een paar minuten begon de mist langzaam in haar hoofd op te trekken. Ze dacht terug aan die keer op de lagere school toen ze voor de zoveelste keer met haar vriendinnetje Ester zat te kletsen. Ze had als straf de opdracht gekregen om honderd keer “Ik mag niet praten tijdens de les” op te schrijven. Ester

was 's-middags naar haar huis gekomen en samen zaten ze op Liese's kamer.

"Het is allemaal de schuld van Adam en Eva", had Liese woedend uitgeroepen toen het over het strafwerk ging, "Als zij niet van die ene boom hadden gegeten zaten wij nu lekker in het paradijs." Vervolgens waren Liese en Ester achteroverliggend op bed gaan fantaseren over hoe mooi het allemaal had kunnen zijn in hun paradijs.

"De hemel op aarde.....", fluisterde Ester.

"Wuivende palmbomen en altijd mooi weer", zei Liese.

"En hagelwitte stranden", vulde Ester aan.

"Kristalhelder warm water", vervolgde Liese.

"Ik heb liever koel water", zei Ester.

"OK, lauw water dan", gaf Liese als tussenoplossing.

"En een hangmat voor ons allebei tussen de palmen"

"Bediendes die voortdurend verse drankjes komen brengen"

"En bakken vol met Smarties en M&M's", droomden ze verder.

Ze waren even helemaal stil van hun mooie paradijs, tot Liese boos riep: "Maar het gaat allemaal niet door omdat Adam en Eva zo stom waren om van die boom te eten!"

Vervolgens hebben ze toen maar samen, gezellig zingend, de strafregels geschreven. De volgende dag werd het ingeleverde strafwerk, uitgeschreven door twee auteurs, door de meester "voor deze ene keer" zo geaccepteerd.

Later op het voortgezet onderwijs was er nog een voorval geweest wat Liese zich nu plotseling scherp herinnerde. Tijdens de geschiedenisles had hun leraar een lang betoog gehouden over de achtergronden van de holocaust. Hij had het verband aangegeven tussen Darwin met zijn evolutietheorie en de rassenleer van de Nazi's. Ook had hij de Jodenhaat van Luther en de arrogantie en onverschilligheid van de Kerk genoemd als andere oorzaken.

Liese had dit echter allemaal gemist omdat ze weer eens gezellig met haar vriendin Ester zat te smoezen.

"En Liese, wat zijn volgens jou de achtergronden van de Holocaust?", vroeg hun leraar plotseling. Liese schrok behoorlijk en had geen flauw idee wat er gezegd was. Ze herstelde zich echter snel en zei: "Als de Joden gewoon Jezus als de Messias hadden aangenomen dan was er niets aan de hand geweest en hadden we nu al weer tweeduizend jaar in het duizendjarige vrederijk gezeten."

De leraar was verbijsterd en zei: "Als we het wonder mogen meemaken dat jij met een diploma van deze school gaat, dan moet je maar theologie gaan studeren."

Het wonder van de diploma-uitreiking heeft ondanks alles gewoon plaats gevonden, maar Liese koos toch maar liever psychologie als studie.

Op dit moment, voor de spiegel in het kleine damestoilet, dacht Liese met schaamte terug aan deze voorvallen. Nu, na tien jaar, begreep ze plotseling wat er ontbrak bij haar zelfbedachte paradijs: Er was geen plek voor Hem, zelfs geen hangmatje tussen de palmen. Ze hadden wel gedacht aan bediendes met lekkere drankjes en dozen vol M&M's, maar

Hem waren ze even vergeten. Liese voelde zich plotseling heel dicht bij Adam en Eva en het volk Israël staan.

Adam en Eva hadden tegen Hem gekozen en ook Zijn volk Israël had Hem genegeerd, ondanks vele richters en profeten die hen de weg naar redding en herstel hadden gewezen. Tenslotte had God Zijn eigen Zoon gezonden, maar volgens de apostel Johannes hadden "de Zijnen Hem niet aangenomen." Paulus had Israël zelfs vijanden van het Evangelie genoemd.

Nu, deze avond, bood Hij haar het avontuur met Hem aan en Zijn eeuwige vriendschap met de vraag: "Liese, wat kies jij?"

Liese hield haar adem in.

HOOFDSTUK 4 - TERUG NAAR HUIS

Toen Liese terugkwam uit het toilet stonden Jezus en de restauranthouder samen te praten. Ze had het gevoel dat het nogal persoonlijk was dus bleef ze een beetje op afstand en begon langzaam haar jas aan te trekken. Af en toe hoorde ze hoe de restauranthouder wat harder sprak, maar ze verstond er niets van, het was Turks. Ze merkte dat Jezus ook Turks sprak, waarschijnlijk sprak Hij alle talen van de wereld.

Onwillekeurig moest ze weer terugdenken aan de heftige discussie die Luuk en Bert gevoerd hadden over tongentaal. Zou dit een herhaling zijn van het wonder dat zich tweeduizend jaar geleden tijdens de uitstorting van de Heilige Geest had voorgedaan, vroeg ze zich af. Het was kennelijk een moeilijk gesprek, want de restauranthouder stak op een gegeven moment zijn beide handen in de lucht om de uitzichtloosheid van een situatie aan te geven. Op dat moment legde Jezus zijn arm om zijn schouder en sprak hem rustig toe. Liese, die achter hen stond, zag weer het grove litteken in zijn linkerhand. Ze bleef roerloos wachten tot het gesprek afgerond was. Na een paar minuten draaide Jezus zich om en sprak kort: "Liese, kom, we gaan. We zijn al laat", waarna hij direct naar de deur liep. Snel liep ze ook naar de deur, die Jezus voor haar openhield. De restauranthouder kwam achter hen aan en pakte Jezus bij zijn arm. "Belooft me dat U nog een keer terugkomt", zei hij. Jezus draaide zich om, keek hem een paar tellen aan en zei toen: "Ja, dat belooft Ik. Ik kom spoedig!" Hierop liet de man los en liepen Liese en Jezus samen de straat in.

"Ik weet niet eens hoe u heet" riep de Turkse restauranthouder hen na, "Wat is uw naam?"

"Jezus is Mijn naam", riep Jezus terug, "Je weet wel, de profeet Isha....." Een paar mensen bleven staan en keken bezorgd naar Jezus. "Het wordt tijd dat ze die drugshandel hier eens aanpakken. Het wordt steeds gekker", zei een man geïrriteerd.

Hoewel het al half twaalf was waren er nog volop mensen op straat. Er liepen pooiers en hoeren, junks en dealers, rijke patsers en arme zwervers, dronkaards en handelaren, "winners" en "losers".

"Hoe kan er zoveel duisternis en zoveel Licht tegelijkertijd op één plaats zijn?", peinsde Liese.

Zwijgend liepen ze snel door en toen ze in een rustigere buurt kwamen vroeg Jezus aan Liese of Hij nog iets voor haar kon doen. Wat zou ze wensen? Liese gaf niet direct antwoord. Ze liet de vraag door haar geest rollen, zoals ze altijd de eerste slok van een nieuwe fles wijn zorgvuldig door haar mond liet rollen voor ze een oordeel gaf. Jezus, de Redder van de wereld, de Messias, Koning der koningen, vroeg haar of ze nog iets wenste. De antwoorden kwamen in drommen haar gedachten binnen en vochten om een plekje op de eerste rij: "Nou, dat ik probleemloos en zonder al te veel moeite mijn tentamen mag halen, of nee, eigenlijk al mijn tentamens..... inclusief mijn eindscriprie, nee, doe toch maar iets

anders, dat het met Arjen weer goed komt....., en dat ik een grote geldprijs mag winnen, want U weet toch dat het leven van een student financieel best zwaar is. Alleen al lid zijn van NSR kost kapitalen."

"Vanavond heb ik U een beetje leren kennen. Ik zou U graag nog beter willen leren kennen", sprak Liese bedachtzaam, "Eeuwige vriendschap", zei U toch?"

Jezus stopte, legde zijn hand op haar schouder, keek haar aan en zei: "Liese, je hebt Mijn Woord en je hebt Mijn Geest, dus alles wat je nodig hebt om Mij te leren kennen heb je al ontvangen. Ik beloof je dat je Mij meer en meer zult leren kennen."

Na een poosje zei Jezus: "Liese, Ik heb ook een wens. Ik wil jou ook graag beter leren kennen. Mag dat?" Liese knikte en zei nauwelijks hoorbaar:

"Ja, dat mag" en even later zei ze: "Er zit wel veel rottigheid tussen."

"Er is niemand die daar beter mee om kan gaan dan Ik. Geloof me", zei Jezus. "In Spreuken 6 vind je een mooie belofte:

"Ken Hem in al je wegen, dan zal Hij je paden rechtmaken."

"Alle rottigheid die je bij Mij inlevert zal Ik vervangen door iets moois.

Vergeet niet dat Ik dit al duizenden jaren lang doe. Zo ben Ik. Durf je het avontuur met Mij aan?"

Liese knikte. Ze had gekozen..... Ze gaf Hem haar hart. Je moest toch wel gek zijn om Zijn aanbod te weigeren? Is there any way you could say no to this Man?

"Weet je, Liese, dat ook Mijn engelen nu enorm blij zijn over jouw keuze voor Mij?" vroeg Jezus.

"O ja?", zei Liese, maar de vraag van Jezus drong niet meer goed tot haar door. Pas veel later zou ze zich deze woorden weer herinneren en zou ze er om glimlachen.

Samen liepen ze zwijgend verder door de donkere, natte straten van Rotterdam, net alsof alles wat er te zeggen viel gezegd was. Het was genoeg voor deze avond. Nog een klein stukje en dan zouden ze bij de voordeur van haar huis staan en zo direct zou Jezus op een totaal andere plek op aarde zijn, ergens in Syrië.

"Gaat U die oude zieke man in Syrië genezen?" vroeg Liese terloops.

Het bleef stil.

Nog voor ze haar hoofd had omgedraaid wist ze het al, de straat was leeg.

HOOFDSTUK 5 - WEER THUIS

Langzaam liep Liese, tree voor tree, de lange, donkere, smalle, krakende trap op. Glimlachend bedacht ze dat ze hier, halverwege de trap, tegen elkaar aan gebotst en naar beneden gevallen waren. Ze liep dromerig de kamer in en plofte op de bank neer. Op de boekenplank, recht boven de bierkratten, zag ze een Bijbel liggen, de vertaling van Het Boek. Morgen zal ze eens wat Bijbelteksten nalezen. Nu even niet. Op de salontafel lagen tussen de bierflesjes en de wijnglazen een brochure van de Navigators en een nog natte handdoek. Liese zat stil te peinzen, gewoon langzaam de avond, de gebeurtenissen, de maaltijd, de gesprekken, ja alles te overdenken. Ze merkte dat ze Hem nu al miste.

Plotseling knalde de deur open en daar stond Sanne met haar handen in haar zij. "Zo, vertel jij maar eens wie die onverwachte date van jou was. Zo makkelijk kom je niet van ons af. Op het laatste moment afzeggen. Foei, foei, foei! Mark was er ook niet over te spreken."

"Ik dacht dat jij naar Annabel zou gaan", zei Liese verbaasd.

"Daar was ik ook", zei Sanne, "Maar ik kreeg plotseling barstende hoofdpijn. Dus ik ben naar huis gegaan, heb een paar pillen ingenomen en nou gaat het alweer beter. En nu jij. Wat heb je te vertellen? Of moet ik het weer uit je trekken? Was het die Arjen weer?"

"Tja.....", zei Liese langzaam, "het is eigenlijk best een wonderlijk verhaal."

Ze trok de dikke fleecedeken om zich heen en schraapte haar keel:

"Net toen ik de douchekraan dichtdraaide klonk de bel....."

